

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że S. J. jako pracownik u płatnika składek O' (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, od dnia 1 maja 2010 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że przeprowadził kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. W toku kontroli ustalono, że spółka nie prowadzi działalności od 1 maja 2010 r., z dniem 30 kwietnia 2016 r. wypowiedziano umowę najmu biura spółki, które zostało zamknięte, zaś pomieszczenia biura zostały zajęte przez komornika, a skoro spółka od 1 maja 2010 r. zaprzestała prowadzenia jakiejkolwiek działalności organ rentowy uznał, że od tego dnia S. J. nie mogła świadczyć pracy u płatnika składek, zaś w konsekwencji o stwierdzenie, że nie podlega z urzędu ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2010 r. do dnia dzisiejszego /decyzja k. 33-35 akt ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 2 kwietnia 2012 r. złożyła S. J. wnosząc o jej uchylenie. Wskazała, że ustalenia organu rentowego w zakresie nie prowadzenia działalności gospodarczej spółkę z o.o., a w konsekwencji nie pozostawiania przez odwołującą się w stosunku pracy są całkowicie dowolne, gdyż nie można twierdzić, że pracodawca nie istnieje z powodu wypowiedzenia najmu biura, zatem podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2010 r. do nadal /odwołanie k. 2-3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu skarżonej decyzji /odpowiedź na odwołanie k. 5-6/.

Na rozprawie w dniu 21 czerwca 2012 r. pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /protokół rozprawy k. 45/.

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 10 maja 2016 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie /protokół rozprawy k. 187/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością O' (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. została zawiązana w 2000 r. /odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców w KRS k. 12-14/.

Siedziba spółki mieściła się w Ł. przy ul. (...) lok. Nr (...)odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców w KRS k. 12-14/.

Prezesem zarządu był J. (...)B., zaś członkiem Zarządu K. S.. W dniu 28 kwietnia 2010 r. członkowie Zarządu złożyli rezygnację z pełnionych funkcji, stąd postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi ustanowił kuratora celem podjęcia działań zmierzających do powołania nowego zarządu, a w razie potrzeby do jej likwidacji, jednakże postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2011 r. kurator został przez Sąd zwolniony z tychże obowiązków, zaś zarządu nie powołano /niesporne/.

W Krajowym Rejestrze Sądowym brak było wpisów o rozwiązaniu spółki, o jej likwidacji i o powołaniu likwidatora. Brak było także wpisów o postępowaniu upadłościowym, układowym, naprawczym lub o zawieszeniu działalności gospodarczej, jednakże spółka nie posiadała zarządu /niesporne, odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców w KRS k. 12-14/.

Zawieszenia działalności gospodarczej spółka nie zgłaszała także we właściwym Urzędzie Skarbowym /niesporne/.

W O' (...) spółce z o.o. S. J. została zatrudniona od 12 sierpnia 2002 r., a ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 5 października 2005 r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika działu eksportu /niesporne, umowa o pracę k.4 akt XNp 41/10/.

Do ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego z tytułu zatrudnienia w spółce wnioskodawczyni została zgłoszona od dnia 12 sierpnia 2002 r. Z ubezpieczeń tych nie została wyrejestrowana, zaś płatnik po raz ostatni złożył za nią dokumenty rozliczeniowe w marcu 2010 r. /niesporne, zgłoszenie do ubezpieczeń k. 14 akt ZUS/.

Pracę w spółce wnioskodawczyni świadczyła do 3 marca 2010 r. /niesporne/.

Wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą od dnia 4 marca 2010 r. do dnia porodu tj. 11 października 2010 r. /niesporne, zeznania wnioskodawczyni k. 173 /.

Wnioskodawczyni pobierała zasiłek chorobowy w okresie od 6 kwietnia 2010 r. do 10 października 2010 r., a zasiłek macierzyński do dnia 13 marca 2011 r. / niesporne, zeznania wnioskodawczyni k. 173, pismo ZUS k.164 /.

W dniu 13 kwietnia 2010 r. spółka po raz ostatni złożyła dokumenty rozliczeniowe za pracowników, wydała też 2 świadectwa pracy, gdzie jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy z dniem 29 kwietnia 2010 r. podano- rozwiązanie za wypowiedzeniem przez pracodawcę w związku z likwidacją stanowiska- art.30 paragraf 1 pkt.2 kp, a ostatnim otrzymanym przez nich wynagrodzeniem było otrzymane w kwietniu 2010 r. za miesiąc marzec 2010 r. /niesporne/.

Wnioskodawczyni nie otrzymała od pracodawcy żadnej informacji o zamknięciu firmy lub o rozwiązaniu z nią umowy o pracę /niesporne/.

Wnioskodawczyni do tej pory nie otrzymała świadectwa pracy za okres pracy spółce z o.o. /niesporne/.

Pozwem z dnia 16 września 2010 r. wnioskodawczyni wystąpiła przeciwko O' (...) spółce z o.o. o zasądzenie kwoty niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2010 r. do dnia wydania wyroku oraz odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie /pozew k. 2-6 akt XNp 41/10/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 września 2010 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi orzekł, iż spółka z o.o. winna zapłacić w ciągu 2 tygodni na rzecz wnioskodawczyni tytułem wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami od 11-go maja 2010 r. /nakaz k. 6 akt XNp 48/10/.

Wnioskodawczyni uzyskała zaspokojenie częściowe wierzytelności za pośrednictwem komornika w sprawie KM 248/10 / pismo k.36 , plan podziału sumy k.32akt ZUS/.

ZUS przeprowadził kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia oraz innych składek, do których pobierania jest obowiązany, oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego /informacja k. 13 akt ZUS/.

Wnioskodawczyni urodziła się (...) /okoliczność bezsporna/.

Wnioskodawczyni jest samotną matką wychowującą dziecko /okoliczność bezsporna, oświadczenie k.68/.

Pracodawca wnioskodawczyni został wykreślony z KRS na dzień 5 stycznia 2016 r. / notatka urzędowa k.160/.

Pracodawca posiadał wiedzę o jej stanie ciąży /niesporne, zeznania wnioskodawczyni k. 173 /.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dowody z dokumentów zawarte w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, oraz zeznaniach wnioskodawczyni.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt.1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 Nr 205 poz. 1585 z późn. zm.) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym określa art. 13 i w przypadku pracowników jest to okres od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Pojęcie pracownika definiuje przepis art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a.

Przez nawiązanie stosunku pracy, zgodnie z art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 1998, Nr 21, poz. 94, ze zm.) pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. W myśl § 1¹ art. 22 k.p. zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy.

W rozpoznawanej sprawie skarżoną decyzją z dnia 22 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że nie podleganie S. J. pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu począwszy od dnia 1 maja 2010 r., to jest od dnia, którym według kontrolnych ustaleń organu rentowego pracodawca O' (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zaprzestała prowadzenia jakiejkolwiek działalności. Z decyzją organu rentowego nie zgodziła się ubezpieczona wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że ubezpieczeniom społecznym jako pracownik spółki z o.o. podlegała od 1 maja 2010 r. do nadal.

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny przedstawia się następująco.

W O' (...) spółce z o.o. S. J. została zatrudniona od 12 sierpnia 2002 r., a ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 5 października 2005 r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika działu eksportu, zgłoszono ją do ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego. Z ubezpieczeń tych nie została wyrejestrowana, zaś płatnik po raz ostatni złożył za nią dokumenty rozliczeniowe w marcu 2010 r. Pracę w spółce wnioskodawczyni świadczyła do 3 marca 2010 r., następnie przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą od dnia 4 marca 2010 r. do dnia porodu tj. 11 października 2010 r. Wnioskodawczyni pobierała zasiłek chorobowy w okresie od 6 kwietnia 2010 r. do 10 października 2010 r., a zasiłek macierzyński do dnia 13 marca 2011 r. W dniu 13 kwietnia 2010 r. spółka po raz ostatni złożyła dokumenty rozliczeniowe za pracowników, wydała też 2 świadectwa pracy, gdzie jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy z dniem 29 kwietnia 2010 r. podano- rozwiązanie za wypowiedzeniem przez pracodawcę w związku z likwidacją stanowiska- art.30 paragraf 1 pkt.2 kp, a ostatnim otrzymanym przez nich wynagrodzeniem było otrzymane w kwietniu 2010 r. za miesiąc marzec 2010 r. Wnioskodawczyni nie otrzymała od pracodawcy żadnej informacji o zamknięciu firmy lub o rozwiązaniu z nią umowy o pracę, zaś pracodawca posiadał wiedzę o jej stanie ciąży. Wnioskodawczyni do tej pory nie otrzymała świadectwa pracy za okres pracy spółce z o.o. , zaś pozwem z dnia 16 września 2010 r. wystąpiła przeciwko O' (...) spółce z o.o. o zasądzenie kwoty niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2010 r. do dnia wydania wyroku oraz odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 września 2010 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi orzekł, iż spółka z o.o. winna zapłacić w ciągu 2 tygodni na rzecz wnioskodawczyni tytułem wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami od 11-go maja 2010 r. Wnioskodawczyni uzyskała zaspokojenie częściowe wierzytelności za pośrednictwem komornika w sprawie KM 248/10.

Z poczynionych ustaleń wynika także, że spółka nie dokonała w Krajowym Rejestrze Sądowym zgłoszenia nowej siedziby swojej firmy. W Krajowym Rejestrze Sądowym brak było także wpisów o rozwiązaniu spółki czy o zawieszeniu przez nią działalności gospodarczej. Zawieszenia działalności gospodarczej spółka nie zgłaszała także we właściwym

Urzędzie Skarbowym, aż do momentu ustalenia, że na dzień 5 stycznia 2016 r. została ona wykreślona z rejestru, zatem utraciła byt prawny i przestała pełnić rolę podmiotu zainteresowanego w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, decyzja organu rentowego co do zasady była uprawniona.

Przypomnienia wymaga, ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zarówno wpis przedsiębiorcy do ewidencji działalności gospodarczej jak i jego wykreślenie z tej ewidencji nie mają znaczenia dla bytu prawnego przedsiębiorcy, gdyż jego istnienie zależy od prowadzenia działalności gospodarczej. Zgłoszenie i wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności. Z tego też powodu wpis do ewidencji ma charakter jedynie deklaracyjny /wyrok Sądu Najwyższego z 24.05.2000 r. II UKN 568/99, opubl: OSNAPiUS rok 2001, Nr 22, poz. 678; uchwała Sądu Najwyższego z 26.01.1996 r. IIICZP 111/95, opubl: OSNC 1996, nr5, poz. 63; postanowienie Sądu Najwyższego z 26.08.1998 r. II CZ 74/98, opubl: OSNC rok 1999, Nr 2; a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25.10.2006 r. (...) 179/06/. Niezależnie zatem od umieszczenia w ewidencji, przedsiębiorcy nawet nie posiadający osobowości prawnej są pracodawcami z mocy art. 3 Kodeksu Pracy. W celu i związku z prowadzeniem działalności gospodarczej mają oni prawo nawiązywania stosunków pracy i stosunki te zachowują rację bytu tak długo, jak długo prowadzona jest ta działalność. Likwidacja zakładu pracy przez wykreślenie pracodawcy z ewidencji prowadzenia działalności gospodarczej nie stanowi wystarczającej przesłanki wygaśnięcia umowy o pracę pracownika zatrudnionego w likwidowanym zakładzie pracy. Umowa ta, oraz łączący się z nią stosunek ubezpieczenia społecznego, trwają do czasu podjęcia czynności prawnych przez pracownika i pracodawcę zmierzających do ustania stosunku pracy /por. wyrok Sądu Najwyższego z 24.05.2000 r. II UKN 568/99, opubl: OSNAPiUS rok 2001, Nr 22, poz. 678/.

Jako przykład takich czynności zmierzających do ustania stosunku pracy w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę. Stanowisko takie Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 19 marca 2002 r. sygn. I PKN 209/01 wskazując, że faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę polegające na zlikwidowaniu "z dnia na dzień" zakładu pracy może być potraktowane jako zachowanie ujawniające w dostateczny sposób wolę rozwiązania stosunku pracy (art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.) /opubl. OSNP 2004/5/79, LEX 54669/. Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 5 marca 1999 r. sygn. I PKN 627/98 wskazując, że zaprzestanie działalności gospodarczej może oznaczać rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy /opubl. OSNP 2000/9/355, LEX 38952/. W wyroku z dnia 17 maja 1995 r. sygn. I PRN 12/95 Sąd Najwyższy stwierdził, że wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, przysługujące pracownikowi za okres gotowości do jej wykonywania (art. 81 § 1 k.p.) nie jest ograniczone czasowo /opubl. OSNP 1995/21/262, LEX 12042/. Jednocześnie w innym wyroku z dnia 24 października 1997 r. sygn. I PKN 280/97 Sąd Najwyższy stwierdził, że faktyczna likwidacja spółki i zaprzestanie jej działalności jako zakładu pracy wyklucza możliwość powoływania się pracownika na jego gotowość do pracy (art. 81 § 2 KP) /opubl. OSNP 1998/15/453, LEX 33049/. Z orzeczeń tych wynika potrzeba ustalenia daty definitywnej odmowy przez pozwanego pracodawcę dalszego zatrudniania powoda, który nie mógł bezczynnie i bezterminowo wyczekać na dopuszczenie go do pracy, ale powinien wystąpić z określonymi roszczeniami z tytułu dorozumianego rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę /tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do cytowanego wcześniej wyroku z dnia 5 marca 1999 r. sygn. I PKN 627/98/.

W ocenie żądań ubezpieczonej należy także mieć na uwadze utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa umowę o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r. sygn. I UK 74/10, opubl. LEX nr 653664/.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy przypomnienia wymaga, że wnioskodawczyni domagała się ustalenia, że w dalszym ciągu podlega ubezpieczeniom. Pracodawca, choć nie złożył oświadczenia o rozwiązaniu z wnioskodawczynią stosunku pracy a Spółka nadal pozostawała wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS, jednakże żadnej działalności już nie prowadziła od dnia 1 maja 2010 r. Wnioskodawczyni przebywająca w stanie ciąży była prawnie chroniona z mocy art. 177 kodeksu pracy, który określa sytuację pracownic w ciąży, z którego wynika, że kobieta zatrudniona na podstawie umowy o pracę korzysta w okresie ciąży ze szczególnej ochrony. Ochrona trwa aż do zakończenia urlopu macierzyńskiego.

Co do zasady zatem zakazane jest wypowiedzanie im umowy o pracę, stosowanie wypowiedzenia zmieniającego i rozwiązywanie angażu z przyczyn niezawinionych przez zatrudnioną.

Jednakże samo faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej nie powoduje ustanie stosunku pracy, obowiązku objęcia pracownika ubezpieczeniami społecznymi oraz obowiązku opłacania przez pracodawcę składek z tego tytułu. Skutek taki może wywołać związane z faktycznym zaprzestaniem prowadzenia działalności zakończenie stosunku pracy na podstawie działań prawnych – wg art.30 paragraf 1 kp- por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r. II UK 84/12.

Samo bowiem ustanie prowadzenia działalności przez pracodawcę i przez to zaprzestanie realizowania przez niego związanych z tym obowiązków jest w pierwszej kolejności przeszkodą w wykonywaniu pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy i nie oznacza bezwzględnie ustania stosunku pracy. Skutek ten wynika natomiast z woli stron, a więc chęci przerwania stosunku pracy. Konieczne jest więc ustalenie treści woli obu stron w tym zakresie, które to ustalenie powinno uwzględniać obiektywne okoliczności związane z naturą stosunku pracy, pozwalające ocenić, czy strony (obie lub jedna z nich) rzeczywiście chcą pozostawać w tym stosunku. Nie byłoby wątpliwości, gdyby pracodawca lub obie strony złożyły wyraźne oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy. Jednakże w sytuacji zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej oświadczenia takie często nie są składane. W takim przypadku, jak zauważył Sąd Najwyższy w komentowanym orzeczeniu powołując się także na dalsze judykaty, należy przyjąć koncepcję dorozumianego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę. Wówczas faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę jest traktowane jako zachowanie ujawniające w dostateczny sposób wolę rozwiązania stosunku pracy (art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.) i to w drodze wypowiedzenia. Zawsze jednak konieczne jest ustalenie i ocena, które zachowania pracodawcy wskazywały na wolę rozwiązania umowy, a przez to określenie daty dorozumianego oświadczenia woli o wypowiedzeniu i stosowny do niej okres i termin wypowiedzenia. Jak podkreślił Sąd Najwyższy taką datą może być dzień faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże jest to jedynie moment złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu, nie zaś samego ustania stosunku pracy. Tę chwilę tj. dzień ustania stosunku pracy, należy zawsze wyznaczyć z uwzględnieniem przepisów dotyczących okresu i terminu wypowiedzenia. Widocznym zatem jest, że nie ma racji organ rentowy mówiąc, że stosunek pracy musiał ustać najpóźniej z dniem 1 maja 2010 r., skoro wówczas doszło do nieformalnej "likwidacji" zainteresowanej spółki i że brak jest podstaw do wydłużania okresu zatrudnienia o okres wypowiedzenia. Przeciwnie - jak wynika z przytoczonego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, samo zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę nie oznacza samoistnego ustania stosunku pracy, może być jedynie potraktowane jako dorozumiane oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę. W takim jednak przypadku muszą mieć zastosowanie wszystkie przepisy kodeksu pracy regulujące tą kwestię, w tym i przepisy dotyczące okresów wypowiedzenia. Stosunek pracy ustaje zaś dopiero z końcem biegu wypowiedzenia. W niniejszej sprawie należy przyjąć, że do rozwiązania umowy o pracę doszło wskutek jej dorozumianego wypowiedzenia przez pracodawcę. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to by strony chciały rozwiązać umowę za porozumieniem - odwołująca bowiem próbowała podjąć pracę, o czym świadczą choćby jej próby skontaktowania się z kierownictwem.

Wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy o pracę z ciężarną pracownicą jest możliwe w przypadku upadłości lub likwidacji pracodawcy, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W tej sytuacji w uznaniu Sąd Okręgowego należy przyjąć, że zainteresowany pracodawca został faktycznie zlikwidowany, jednakże zgodnie zaś z art. 36 § 1 pkt. 3 k.p.

okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nie określony, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata, wynosi 3 miesiące.

Według zaś art. 30 § 2¹ k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę obejmujący tydzień lub miesiąc albo ich wielokrotność kończy się odpowiednio w sobotę lub w ostatnim dniu miesiąca, co oznacza, że w jednym i drugim przypadku maksymalny okres wypowiedzenia i tak kończyłby się ostatniego dnia czerwca. W przypadku rozwiązania umowy o pracę pracownika, który był zatrudniony u danego pracodawcy przynajmniej 3 lata, okres wypowiedzenia może być skrócony przez pracodawcę maksymalnie do 1 miesiąca, w przypadku likwidacji pracodawcy (art. 36¹ § 1 k.p.).

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 200/13 i Sąd Najwyższy w sprawie I UK 227/14 / lex 1409149 i (...).

Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia oraz długość trwania okresu wypowiedzenia umowy o pracę zawartej z wnioskodawczynią, Sąd Okręgowy uznał, że w stosunku pracy z O' (...) spółce z o.o. wnioskodawczyni pozostawała do końca pobierania zasiłku macierzyńskiego tj. do dnia 13 marca 2011 r. , albowiem była w tym czasie chroniona. Wtedy to należy przyjąć, iż z końcem ostatniego dnia należy liczyć okres 3 miesięczny do wypowiedzenia stosunku zatrudnienia, zatem do 30 czerwca 2011 r.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zaskarżoną decyzję ZUS zmienił i orzekł, że wnioskodawczyni jako pracownik z tytułu zatrudnienia u płatnika składek O' (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r.

W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że ustalona sytuacja majątkowa i osobista wnioskodawczyni przemawia za nie obciążaniem jej kosztami w ogóle.

Zarządzenie :odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.